

LBRIS

We know
books

JIM MARRS

**ASCENSIUNEA
CELUI DE-AL PATRULEA
REICH**

**SOCIETĂȚI SECRETE CARE
AU PRELUAT CONTROLUL LUMII**

IN EXTENSO

CUPRINS

INTRODUCERE	I
FUGA LUI ADOLF HITLER	III
O DEFINIȚIE A TERMENILOR UTILIZAȚI	VII
COMUNISM VERSUS NAȚIONAL-SOCIALISM	X
PARTEA ÎNȚĂIA	
ISTORIA ASCUNSĂ A CELUI DE AL TREILEA REICH	
ÎNCEPUTUL UNUI NOU REICH	1
STRANIUL CAZ AL LUI RUDOLF HESS	27
ARMELE MINUNE ALE NAZIȘTILOR	47
DESCOPERIREA UNEI COMORI	109
AVERTISMENTUL	129
PARTEA A DOUA	
CONSOLIDAREA REICH-ULUI	
REȚELELE DE EXFILTRARE NAZISTE	157
OPERATIUNEA PAPERCLIP ȘI CURSA SPAȚIALĂ	193
CONTROLUL MENTAL NAZIST	229
AFACERI, CA DE OBICEI	269
KENNEDY ȘI NAZIȘTII	293
PARTEA A TREIA	
ASCENSIUNEA REICH-ULUI	
RECONSTRUIREA REICH-ULUI ÎN STIL AMERICAN	313
ARME, DROGURI ȘI EUGENIE	353
RELIGIA	389
EDUCAȚIA	403
PSIHOLOGIA ȘI CONTROLUL MASELOR	439
PROPAGANDA	473
EPILOG	497
BIBLIOGRAFIE	521
MULȚUMIRI	547
DESPRE AUTOR	548

ÎNCEPUTUL UNUI NOU REICH

GRUPUL DE SUSȚINERE AL LUI HITLER

După armistițiul din anul 1918 care a pus capăt Primului Război Mondial, soldații germani s-au întors acasă, într-o țară devastată economic de război. Orașul bavarez München a fost extrem de afectat, având numeroși foști soldați rătăcind pe străzi, fără un loc de muncă, și o serie de partide politice divizate care se întreceau între ele pentru noi membri.

În acest cadru, Hitler, un veteran de 29 de ani, a luat contact cu membrii *Thule Gesellschaft*, sau *Societatea Thule*, care, după toate aparențele, părea un grup inocent de lectură, dedicat studiului și promovării literaturii germane vechi. Însă societatea, alcătuită în mare parte din conservatori bogați, naționaliști înflăcărați și antisemiți, s-a preocupat în fapt de politică radicală, misticismul raselor și ocultism, toate ascunse sub emblema sa – o svastică suprapusă peste o sabie.

Societatea a servit, de asemenea, ca paravan pentru și mai secretul *Germanenorden*, sau *Ordinul German*, o reîntrupare a vechilor *Cavaleri Teutoni*, care aveau sucursale în toată Germania, după modelul lojilor masonice. Se crede

că aceste loji au urmat ordinea de zi a *Iluminațiilor Bavarezi* – care fuseseră deja scoși în afara legii – și a maximei lor fundamentale: „Scopul scuză mijloacele”. Cu alte cuvinte, membrii săi trebuiau să se dea drept orice sau oricine, să adopte orice filosofie, să spună orice minciună, să fure, să înșele și chiar să ucidă, câtă vreme duceau la îndeplinire obiectivele societății.

Membrii Societății Thule au încurajat un lăcătuș și meșteșugar de unelte din München, pe nume Anton Drexler, să aducă și mai mulți muncitori în procesul politic. Astfel, modestul Drexler a fondat Deutsche Arbeiterpartei, sau Partidul Muncitorilor Germani, care a crescut ca importanță în urma ajutorului secret al elementelor conservatoare din industrie și din armată.

Hitler, incapabil să își câștige traiul ca artist, a recurs la câștigarea unor bani în plus ca informator al serviciilor secrete ale armatei, raportând unui anume căpitan Karl Mayr. „Într-o zi am primit ordine de la cartierul general pentru a descoperi ce se afla în spatele unei societăți aparent politice care, sub numele de Partidul Muncitorilor Germani, intenționa să organizeze o întrunire... Trebuia să merg acolo, să studiez acea societate și să raportez despre ea”, și-a amintit Hitler în *Mein Kampf*. Ajungând la berăria Sterneckerbrau, el nu a fost prea impresionat. „Am întâlnit aproximativ 20 până la 25 de oameni, din rândul categoriilor sociale inferioare”, a scris Hitler. Cu toate acestea, tânărul agent informator militar a rămas acolo și „a uimit” mica adunare, argumentând împotriva unei propuneri conform căreia Bavaria ar fi trebuit să rupă legăturile cu

Prusia. Impresionat de opiniile naționaliste și antisemite ale partidului abia înființat, autoritățile militare i-au permis lui Hitler să devină membru și au început să finanțeze activitatea partidului. El a devenit astfel cel de al șaptelea membru înscris în partid.

La început, activitatea lui Hitler în cadrul partidului a fost susținută atât din fonduri de la unitatea de servicii secrete din cadrul armatei conduse de căpitanul Mayr, cât și de anticomuniștii și ocultiştii dăruți ai Societății Thule. Finanțarea a trecut prin mâinile editorului de literatură ocultă, Dietrich Eckart, pe care Hitler l-a numit „fondatorul spiritual al național-socialismului”. Eckart a introdus curând noul membru în cercurile sociale de dreapta din München și în cercul prietenilor săi intelectuali din Societatea Thule. Redactorii de la *Time-Life Books* au afirmat că „Dietrich Eckart a preluat funcția de redactor al *Völkischer Beobachter*, redenumit *Münchener Beobachter*, pe care partidul l-a achiziționat de la Societatea Thule cu ajutorul banilor furnizați din contul secret al armatei gestionat de Mayr”.

Scriitorul Joseph P. Farrell a afirmat că legăturile ascunse dintre Eckart și Martin Bormann, viitorul adjunct al führer-ului, susțin ideea că „Hitler a fost în mod deliberat manipulat și adus la putere, iar apoi a fost manipulat din culise de către forțe mai puternice chiar decât cele pe care el le-a folosit și că, atunci când și-a îndeplinit scopul, a fost în mod deliberat sabotat și dat la o parte”. Înarmat cu fondurile adecvate, convingătorul Hitler a obținut rapid controlul asupra Partidului Muncitorilor Germani, care a ajuns să numere curând 3.000 de membri. În aprilie 1920, Hitler a schimbat numele partidului în

Membrii Societății Thule au încurajat un lăcătuș și meșteșugar de unelte din München, pe nume Anton Drexler, să aducă și mai mulți muncitori în procesul politic. Astfel, modestul Drexler a fondat Deutsche Arbeiterpartei, sau Partidul Muncitorilor Germani

Înarmat cu fondurile adecvate, convingătorul Hitler a obținut rapid controlul asupra Partidului Muncitorilor Germani, care a ajuns să numere curând 3.000 de membri

Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, sau *Partidul Național-Socialist al Muncitorilor din Germania*, prescurtat prin *Nazi* sau *Partidul Nazist*.

În urma unei încercări nefericite din anul 1923 de a prelua controlul guvernului, cunoscută sub numele de *Bürgerbräu-Putsch* (sau „Puciul de la berărie”), Hitler și acoliții săi au fost închiși, iar Partidul Nazist a fost lăsat de izbeliște. La eliberarea sa, după doar nouă luni, Hitler a început să direcționeze Partidul Nazist către activități mai eficiente și mai legale, ceea ce a făcut ca până în iulie 1932, nașiștii să devină cel mai mare partid politic din Germania.

În fapt, cei care au garantat succesul lui Hitler au fost oamenii de afaceri înstăriți din cercurile industriale și bancare occidentale. După ce Hitler a pierdut o alegere populară în anul 1932, 39 de lideri de afaceri cu nume cunoscute, precum Krupp, Siemens, Thyssen și Bosch, au semnat o petiție prin care au cerut bătrânului președinte Paul von Hindenburg să îl numească pe Hitler în funcția de

cancelar. În ianuarie 1933, printr-un compromis cu aristocrații, industriașii și ofițerii armatei din Germania, intermediari de un bancher – baronul Kurt Freiherr von Schröder, Hitler a fost numit cancelar al Germaniei. Înțelegerea pentru a-l numi pe Hitler cancelar al Germaniei a fost încheiată la casa lui von Schröder, la data de 4 ianuarie 1933. De partea sa erau industriași de seamă, cel puțin un director al gigantului Deutsche Bank, precum și Hermann Schmitz de la I.G. Farben și dr. Georg von Schnitzler, care reprezenta consiliul de administrație al Farben. Conform opiniei scriitorului Eustace Mullins, la această întâlnire au participat și John Foster Dulles

și Allen Dulles de la firma de avocatură newyorkeză Sullivan & Cromwell, care reprezentau Banca Schröder. Această ultimă afirmație a fost totuși contestată de către alți cercetători.

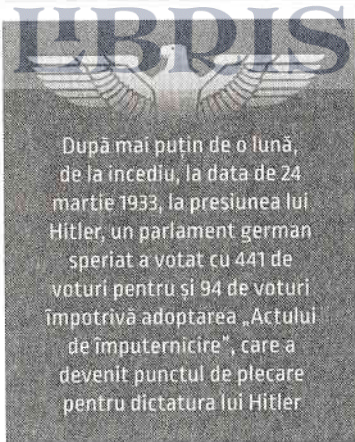
La acea vreme, Germania era o republică liberă, cu una dintre cele mai educate și cultivate populații din lume. Țara se bucura de o perioadă de pace și de înflorire a libertății democratice, sub guvernul de coaliție al Republicii Weimar.

Destul de curios, Hitler a ales să meargă împotriva tradiției, alegând să nu lucreze dintr-un birou al Reichstag-ului German sau din clădirea parlamentului; iar la 27 februarie 1933, Reichstag-ul a fost cuprins de un incendiu. În acele vremuri în care lucrurile se petreceau fără grabă și mai blând, acest act a fost un șoc la fel de mare pentru poporul german, precum a fost pentru americani distrugerea Turnurilor World Trade Center în anul 2001. Pentru această distrugere, Hitler a dat vina pe teroriștii comuniști. În interiorul clădirii, poliția a arestat un tânăr olandez incoerent, pe jumătate dezbrăcat, pe nume Marinus van der Lubbe. Poliștii au afirmat că acesta purta la el un carnet al Partidului Comunist Olandez. După o vreme petrecută în arest, tânărul a mărturisit că el a fost incendiatorul. Cu toate acestea, anchetele ulterioare au stabilit că era imposibil ca o singură persoană să stârnească un incendiu atât de mare și că dispozitivele incendiare au fost transportate în clădire printr-un tunel care ducea la birourile celui mai apropiat partener al lui Hitler, Hermann Göring.

În pofida multor aspecte incoerente din explicația oficială a incendiului, s-a anunțat că „guvernul consideră că situația este de o asemenea natură, încât pericolul pentru stat și națiune a existat și mai există încă”. Organele de aplicare a legii au acționat rapid nu numai împotriva comuniștilor, ci și a pacifiștilor, a liberalilor și a democraților. După mai puțin de o lună, la data de 24 martie 1933, la presiunea lui Hitler, un parlament german speriat a votat cu 441 de voturi pentru și 94 de voturi împotriva adoptarea „Actului de împuternicire”,

39 de lideri de afaceri cu nume cunoscute, precum Krupp, Siemens, Thyssen și Bosch, au semnat o petiție prin care au cerut bătrânului președinte Paul von Hindenburg să îl numească pe Hitler în funcția de cancelar

care a devenit punctul de plecare pentru dictatura lui Hitler.

Ca urmare a Actului de împuternicire, guvernul nazist a cerut emiterea cărților naționale de identitate, determinarea profilului rasial, stabilirea unei noi funcții în guvern – echivalentul șefului securității naționale – în persoana SS Reichsführer-ului Heinrich Himmler, confiscarea armelor și, mai târziu, asasinat

în masă și încarcerările în lagărele de concentrare. „Atunci când Germania s-a trezit”, a scris reporterul britanic Douglas Reed, „căminul individului nu mai era fortăreața sa. El putea fi reținut de către persoane private, dar nu putea solicita nicio protecție din partea poliției; putea fi reținut pe o perioadă nedeterminată, fără nicio acuzație formulată; proprietatea lui putea fi confiscată, comunicările sale verbale și scrise puteau fi interceptate și examinate; el nu mai avea dreptul să se întrunească cu conașionarii săi, iar ziarele nu mai puteau să își exprime liber opiniile.”

Finanțatorii lui Hitler, și în special ofițerii militari prusaci, au început să se alarmeze cu privire la puterea în creștere a lui Hitler, mai ales datorită celor aproximativ trei milioane de soldați înrolați în *Sturmabteilung* (SA) sau Detașamentul de Atac al Cămașilor Cafenii, aflat sub comanda lui Ernst Röhm (omul lui Hitler), gata oricând să urmeze ordinele führer-ului. Armata a propus însă o înțelegere – dacă puterea trupelor SA avea să fie divizată, armata promitea să fie loială față de Hitler. Hitler a fost de acord și, la data de 30 iunie 1934, falsele acuzații de complot al unei revoluții au făcut ca Röhm și sute de cămași cafenii să fie înlăturați într-un mod fatal, iar SA să se destrame încet-încet. Iar armata germană a început

să jure credință nu față de propria națiune, ci față de Hitler. Cu populația germană aflată sub un control ferm – datorită propagandei uriașe și a fricii de represalii guvernamentale –, Hitler era acum liber să demareze invazii în fostele teritorii germane, precum și în Polonia.

Este revelator faptul că Hitler nu a invadat Polonia fără pretext. Mai întâi a fost pusă la punct o operațiune de tip „steag fals”. Mai mulți soldați SS îmbrăcați în uniforme poloneze au realizat un atac fals asupra unei stații radio germane de la Gleiwitz, ceea ce i-a permis lui Hitler să anunțe că a lansat un contraatac împotriva soldaților polonezi care au invadat teritoriul german. Germania făcea pur și simplu lumea mai sigură pentru național-socialism. Iar cel de al Doilea Război Mondial i-a urmat în mod firesc.

ODATĂ CU MOARTEA președintelui Hindenburg, la vârsta de 87 de ani, în data de 2 august 1934, Hitler a fuzionat funcțiile de președinte și cea de cancelar și s-a autoproclamat comandantul suprem al forțelor armate, liderul absolut – *führer* – al întregii Germanii.

El a descoperit existența unei baze industriale uriașe și puternice, structurate deja pentru producția de război, care era funcțională și aștepta comanda lui. Această bază a fost pusă la punct la sfârșitul Primului Război Mondial, prin intermediul investițiilor în capitalul occidental. „Pregătirea pentru războiul european, atât înainte, cât și după anul 1933, s-a datorat în mare parte atât asistenței financiare de pe Wall Street din anii 1920 pentru crearea sistemului cartelului german, cât și asistenței tehnice de la binecunoscutele firme americane ... pentru a construi

Wehrmacht-ul german”, a afirmat cercetătorul și scriitorul din domeniul financiar Antony C. Sutton, care a mai adăugat că „contribuția adusă de capitalismul american la pregătirile de război germane de dinainte de anul 1940 poate fi descrisă doar prin termenul fenomenală”. (Spre exemplu, în anul 1934, Germania a produs doar 300.000 de tone de produse din petrol natural și benzină sintetică. În anul 1944, datorită transferului tehnologiei de hidrogenare de la Standard Oil din New Jersey către I.G. Farben, Germania a produs 6.500.000 de tone de petrol, dintre care 85% era sintetic.)

Întrepătrunderea și colaborarea capitalismului american cu corporațiile germane a început după încheierea Primului Război Mondial, prin intermediul a două programe: Planul Dawes (1924) și Planul Young (1928). Ambele planuri, concepute în America, au garantat practic succesul Partidului Nazist, care la acea vreme era lipsit de experiență. Planul Dawes, conceput pentru restructurarea reparațiilor din Germania de după război, a fost numit după numele președintelui Comitetului pentru Reparații al Aliatilor, Charles G. Dawes, și a fost descris de istoricul Carroll Quigley ca fiind „în mare măsură o producție a J.P. Morgan”. Acest plan a folosit credite americane pentru a crea și consolida giganții germani din industria chimică și siderurgică, respectiv I.G. Farben și Vereinigte Stahlwerke, ambii susținători principali ai lui Hitler. Aceasta a provocat furie și frustrare în rândul germanilor, întrucât însemna controlul străin asupra resurselor financiare ale Germaniei – fapt evidențiat constant de Hitler în discursurile sale – și părea a fi pe o perioadă nedeterminată, întrucât nu se anunțase niciodată nicio sumă pentru reparațiile complete. Succesorul său, Planul Young, numit după numele lui Owen D. Young, agentul J.P. Morgan, a necesitat plăți împovărătoare din partea Germaniei. Și aceasta a condus la creșterea sprijinului lui Hitler și a naziștilor săi în toată Germania.

Finanțarea reînarmării Germaniei, dimpreună cu încălcarea Tratatului de la Versailles, s-a dovedit a fi pe cât de profitabilă, pe atât de periculoasă pentru pacea Europei. Fritz Thyssen, magnatul oțelului din Germania și un contribuabil financiar major al lui Hitler, a declarat: „M-am întors spre Partidul Național-Socialist doar după ce m-am convins că lupta împotriva Planului Young era inevitabilă, dacă nu doream ca Germania să se prăbușească complet.”

Tranzacțiile financiare dintre Germania și națiunile Aliate erau controlate de Banca Decontărilor Internaționale (Bank of International Settlements – BIS), cu sediul în Basel, Elveția. Renașterea economică a Germaniei s-a datorat ideilor originale și geniului financiar al lui Hjalmar Horace Greeley Schacht, președintele Reichsbank (în anul 1930, acesta a demisionat din funcție, în semn de protest față de Planul Young, dar a fost numit din nou, în aceeași funcție, de către Hitler, în anul 1933). Deși tatăl său era cetățean american, Hjalmar s-a născut în Germania, în perioada în care mama sa s-a întors acolo, primindu-și numele după renumitul editor și politician american. Schacht a oferit o legătură continuă între Hitler și industriașii germani.

BIS a fost administrată de o echipă multinațională – pe care istoricul Quigley a numit-o „apogeul sistemului” bancherilor –, schimbând în secret informații și planificând războiul ce urma să vină. Unul dintre giganții corporatiști creați în Germania după Primul Război Mondial, cu susținerea provenită de la capitalul american, a fost Internationale Gesellschaft Farbenindustrie A.G., mai cunoscută sub versiunea prescurtată de I.G. Farben. Creată în anul 1926 prin fuziunea a șase companii din industria chimică deja existente, ea a fost ideea lui Hermann Schmitz, care a devenit și președintele firmei. Sub îndrumarea sa, I.G. Farben a devenit cea mai mare întreprindere producătoare din industria chimică, din lume. În timpul regimului nazist puterea ei a fost

atât de mare, încât firma a devenit cunoscută drept „un stat în stat”.

Farben avea filiale, birouri și reprezentanți în nouăzeci și trei de țări, inclusiv în Statele Unite. Paul Manning, un corespondent de știri în Europa pentru CBS în timpul celui de al Doilea Război Mondial, a explicat conexiunile lui Schmitz, subliniind faptul că directorul Farben „deținea la un moment dat la fel de multe acțiuni la Standard Oil din New Jersey, câte deținea și familia Rockefeller”. Începând cu anul 1939, I.G. Farben și-a dublat proporțiile, obținând participarea și controlul managerial asupra a 380 de companii germane, precum și asupra a peste 500 de firme străine. Această creștere a fost posibilă prin vânzarea de obligațiuni în America, inclusiv o obligațiune de 30 de milioane de dolari, oferită de National City Bank, un precursor al Citibank de astăzi.

Zyklon-B, gazul otrăvitor cu acid prusic care a fost folosit pentru a ucide victimele în „dușurile” de la Auschwitz, Maidanek și Treblinka, a fost un produs brevetat al I.G. Farben. Anterior, firma primise un contract pentru producerea de monoxid de carbon, folosit pentru a gaza persoanele bolnave și cele suferind de deficiențe mintale, în cadrul programului de eutanasiere din Germania.

Un exemplu al legăturilor strânse de afaceri dintre Statele Unite și Germania nazistă a fost Walter C. Teagle, președintele firmei Standard Oil din New Jersey, firmă deținută de Chase Bank a familiei Rockefeller. Teagle a fost, de asemenea, director al American I.G. Chemical Corporation, una dintre filialele I.G. Farben, care și-a schimbat numele în General Aniline and Film (GAF), pentru a se distanța de proprietarii germani.

Prin intermediul dobânzilor bancare și al beneficiilor din industria petrolieră obținute de la familia Rockefeller, Teagle le-a adus superiorilor săi un profit frumușel, chiar înainte de război. „[Teagle] a rămas în parteneriat cu Farben în ceea ce

privea tetraetilul de plumb, un aditiv utilizat în combustibilul aparatelor de zbor”, a scris Charles Higham. „Forțele aeriene conduse de [șeful Luftwaffe-ului german, Hermann] Göring nu puteau zbura fără acest aditiv. Doar Standard, Du Pont și General Motors aveau drepturi asupra lui. Teagle a ajutat la organizarea unei vânzări a prețioasei substanțe către Schmitz [președintele Farben], care în anul 1938 a călătorit la Londra și «a împrumutat» 500 de tone din această substanță de la firma Ethyl, o filială a British Standard. În anul care a urmat, Schmitz și partenerii săi s-au întors la Londra și au obținut aceeași substanță, în valoare de 15 milioane de dolari. Drept rezultat, forțele aeriene ale lui Hitler au reușit să bombardeze Londra, orașul care a realizat aprovizionarea. De asemenea, prin furnizarea de tetraetil de plumb Japoniei, Teagle i-a ajutat pe japonezi să intre în luptă în cel de al Doilea Război Mondial.”

Din cauza publicității negative ce a urmat acestor tranzacții cu tetraetil de plumb din anul 1938, Teagle și-a dat demisia din consiliul de administrație al GAF, fiind înlocuit de viitorul secretar al apărării, James V. Forrestal. În mod curios, același Walter Teagle a ajutat și la crearea Administrației Naționale de Recuperare (National Recovery Administration), una dintre agențiile New Deal ale președintelui Roosevelt, concepute pentru reglementarea afacerilor din America. Aceasta ar putea fi considerată o alegere cel puțin ciudată, dacă personalitățile de frunte ale industriei americane s-ar fi opus într-adevăr socialismului, așa cum o pretindeau public.

Pe la mijlocul anilor 1930, având acum guvernul, armata și cartelurile germane în mână, Hitler știa că sosise timpul să își consolideze influența asupra bancherilor și oamenilor de afaceri internaționali. În ciuda intențiilor sale declarate de a naționaliza întreprinderile germane și de a reduce puterea firmelor și băncilor internaționale, Hitler nu a avut inițial probleme în obținerea fondurilor de la sponsorii corporatiști,

care au văzut național-socialismul său drept o alternativă necesară la comunismul mondial.

„Atracția pe care oamenii obișnuți o simțeau față de Hitler i-a oferit șansa să câștige de partea sa clasa muncitoare, și astfel să o îndepărteze de comunism”, a observat James Pool, autorul lucrării *Who Financed Hitler* („Cine l-a

finanțat pe Hitler”).

Iar în America, în timp ce se făceau eforturi susținute pentru a promova nazismul în rândul publicului, simultan se practica și spionajul economic. Teagle împreună cu Schmitz, directorul Farben, au angajat faimosul agent de publicitate din New York, Ivy Lee, pentru a transmite informații particulare despre companiile americane în Germania și pentru a inventa noi știri care să facă să treacă neobservată partea mai întunecată a nazismului. La sfârșitul anilor 1930, Lee era plătit cu 25.000 de dolari pe an pentru a disemina propaganda pro-nazistă în America. Lee își primea plățile printr-o filială a I.G. Farben din America, numită American I.G., care treceau apoi prin contul companiei lui Lee de la Chase Bank până în contul său personal de la New York Trust Company. „Acestea au fost fonduri americane câștigate în SUA, sub controlul directorilor americani, deși au fost folosite pentru propaganda nazistă în Statele Unite”, a afirmat Sutton.

Un alt element solid pentru activitățile de propagandă și spionaj naziste a fost linia de transport Hamburg-Amerika. Max Warburg, directorul Deutsche Bank, a făcut parte din consiliul de administrație al Hamburg-Amerika Steamship Line dimpreună cu Prescott Bush, tatăl și, respectiv, bunicul a doi viitori președinți ai SUA. Max Warburg a fost fratele lui Paul Warburg, primul președinte al Sistemului Rezervei

Federale (Federal Reserve System) al Americii și persoana însărcinată cu situația financiară a SUA în Primul Război Mondial.

American I.G. Chemical Corporation a fost mai mult decât o simplă sursă de fonduri. De-a lungul războiului, aceasta a furnizat informații secrete importante naziștilor, după cum a menționat Max Ilgner, directorul I.G. Farben și nepotul lui Schmitz (președintele I.G. Farben). El a scris: „Informațiile complexe pe care le primim încontinuu [de la American I.G.] sunt indispensabile pentru observațiile noastre despre circumstanțele americane ... [și] este, încă de la începutul războiului, o sursă importantă de informații pentru cabinetele guvernamentale, economice și militare.”

„Povestea completă a lui I.G. Farben și a activităților sale de la nivel mondial de dinainte de cel de al Doilea Război Mondial nu va putea fi niciodată cunoscută”, a afirmat Sutton, „întrucât înregistrările cheie din arhivele germane au fost distruse în anul 1945, în perspectiva victoriei Aliaților.”

Industria bancară, inclusiv instituțiile financiare străine, i-au oferit lui Hitler și naziștilor săi fonduri atât pentru consolidarea, cât și pentru răspândirea doctrinei lor național-socialiste. De-a lungul celui de al Doilea Război Mondial, banca baronului von Schröder a acționat ca agent financiar pentru Germania atât în Marea Britanie, cât și în Statele Unite. Antony C. Sutton a fost cel care a descris modul în care John Foster Dulles s-a ocupat de împrumuturile băncii lui Schröder din SUA. În realitate Dulles, pe lângă faptul că furniza servicii juridice firmei de investiții în parteneriat Rockefeller-Schröder (numită Compania Schröder-Rockefeller), a făcut parte și

